

TORONYIRÁNY

XIII. 21.

2019. május 26.



SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 6. vasárnapja



A feltámadásról szóló evangéliumi részletekben feltűnően ismétlődik a békével való köszöntés. Az apostoli egyház tudta azt is, hogy Jézus mindent a sajátjából ad: világosságot, szeretetet, életet, békét. Ő az üdvösség egyetemes és egyetlen forrása. Arra itt nem tér ki, hogy hogyan adja ezt a békét. Számít arra, hogy a tanítványok majd megélik maguk, ha feltámadásában felismerik őt igazi kiléte szerint, és meglátják győzelmét a bűn és a halál felett. Arra azonban kitér, hogy nem úgy adja a békét, ahogy a világ adja. A világ legföljebb úgy adja, hogy valamilyen örömeivel leköt bennünket és elfeledteti bajainkat, amelyek azután újra és talán még kínosabban eszünkbe jutnak. Jézus békéje az a tudat, hogy ő az Atya küldetésében jár, az ő tervét valósítja meg, azért életének megvan a célja és meglesz a győzelme. Abban a tudatban élt, hogy az embernek egy hajszála sem eshet a földre az Atya tudta nélkül, és hogy azért is jutalmat kap, ha csak egy pohár vizet ad embertársának. Ezért adhat olyan békét, amely már most beköltözik a szívünkbe, és ami nem marad a jövő ígérete. Ez a béke a miénk lehet a világ nyugtalanságában is. Jézus fontosnak tartja, hogy a béke emlegetésénél is az Atyára terelje a figyelmet. Eltávozás után ne csüggedjenek tanítványai, hiszen az Atyához megy, akitől megkapja földi élete jutalmát és akinél övé számára is helyet készít.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 15,1-2.22-29** Az apostoli kar első jelentős döntése értelmében a pogányságból a közösséghez csatlakozóknak nem kell az ószövetségi vallásosság külső előírásait megtartani.
- 2. Jel 21,10-14.22-23** A szerző prófétai látomásban az üdvözültek közösségét egy Isten által épített, ajándékozott és lakott városhoz hasonlítja, ahol mindenki már csak valódi boldogságot és békét élvez.
- 3. Jn 14,23-29** Aki Jézus példája és tanítása szerint él, az bekapcsolódik az Atya, a Fiú és a Szentlélek közösségébe.

Közösségben az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel

Az apostoli egyházban még eleven volt Jézus emléke, s egyúttal saját világméjüknek megfelelően közelinek gondolták második eljövetelet is. A hivatalos tanítás azonban óvja a híveket attól, hogy vallásosságuk kimerüljön valamilyen felületes érzelemben. Jézus várása és a reá való emlékezés, illetve az iránta való szeretet azt követeli, hogy tartsák meg parancsát. Aki ezt megteszi, nem érzi magát elhagyatottnak, mert Jézus kéri az Atyát, hogy helyette küldjön más vigasztalót. Ez a vigasztaló az Igazság Lelke lesz, aki mindvégig az egyházi közösséggel marad.

A következő szavak már nem Jézus ígéretét fejezik ki, hanem azt a módot, ahogyan az egyház értelmezte a Szentlelket: „A világ nem kaphatja meg, mert nem látja és nem ismeri.” Jézus a Lelket azoknak ígérte, akik hisznek benne. A „világ” itt azokat jelenti, akik nem hisznek benne. A Lélek közlése a keresztségben és a bérálásban megy végbe. A hívő megláthatja, megtapasztalhatja a jelenléte azokban a természetfölötti hatásokban, amelyek az egyház életét jellemzik. A Léleknek ez az állandó jelenléte az egyház számára a legnagyobb vigasztalás. Meggyőződhet arról, hogy feladataihoz rendelkezésre áll az isteni segítség.

A Szentlélek ébren tartja bennünk a Jézusra való emlékezést és az ő ígéreteit. Azt ígérte, hogy nem hagy árván bennünket. Kereszthalála azt a benyomást keltette ugyan, hogy gyenge volt és elhagyott, s a világ azt gondolhatja majd, hogy már nem is létezik. A hívő azonban tudja, hogy él és az Atyánál van, s láthatatlanul kormányozza egyházát a Lélek által. Az egyház élete a hit időszaka lesz s a hit azt is élénk tárja, hogy az a Jézus, aki az Atyánál van, egyúttal bennünk is van, mi pedig őbenne. A feltámadt Krisztusnak ezt a szerepét különösen Pál apostol fejti ki leveleiben. Krisztussal együtt az Atya is bennünk van. Az ígé-

ret így szól: „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom és kinyilatkoztatom magam neki.” Vagyis az Istennel fennálló közösség megkezdődik a hitben és a megigazulásban, amit a keresztség ad, de elevenné, hatékonyá csak a tevékeny keresztény élet által lesz. A tevékenység nem külső érvényesülést jelent, hanem azoknak az erényeknek a gyakorlását, amelyeknek alapja a szeretet. Jézus ezeknek ígérte, hogy kinyilatkoztatja magát nekik. A kinyilatkoztatáson azt kell érteni, hogy az illetőknek egyre erősebb lesz a hite, reménye, szeretete és hűsége. Egyre jobban meg vannak győződve, hogy Krisztust képviselik a világban, s az Atya gyermekeinek számítanak. Tudják azt is, hogy életük és sorsuk hozzá van kötve Krisztushoz, a főhöz. Ha vele együtt küzdenek, vele együtt meg is dicsőülnek.

De mivel Jézus egy az Atyával, ezért ahol ő kinyilatkoztatja magát, ott az Atya is jelen van: az Atyával együttlakást vállalnak abban, aki teljesíti parancsait. A vallásos élet tehát nem Isten tekintélyétől való jogi függés, hanem a meggyőződés arról, hogy Isten házanépe vagyunk, s ilyen szellemben élünk. Az Isten iránt való szeretetről csak az evangéliumi parancsok teljesítésével lehet tanúságot tenni. Aki nem tartja meg őket, abban nincs szeretet. Ezt a tanítást Jézus az Atyától hozta, s jelzi vele, hogy nem a szavak, nem az érzelmek üdvözítenek, hanem az élet komoly alakítása.

Ezek a gondolatok már benne voltak Jézus nyilvános tanításában, de ő tudta, hogy apostolai akkor még nem értik. A Szentlelket azért ígérte meg és azért küldte el, hogy semmi ne merüljön a feledés homályába. A Szentlelket az Atya küldi az ő nevében, tehát azért jön, hogy Jézus tanítását és művét vigye győzelemre. Az egyház megértette azt is, hogy ha a Lelket az Atya a Fiú nevében küldi, akkor a Szentháromság bensős életében a Lélek az Atyától és a Fiútól származik.

Az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel fennálló lelki közösség egyben a béke ígérete. Aki hisz, az Jézus békéjét kapja. Elsősorban az ő emberi lelkét töltötte el az Atya jelenléte és a Szentlélek ereje. Ahol a mindenható Isten ilyen kapcsolatba lép az emberrel, ott az aggodást félre kell tenni. Elcsüggedni a bajban sem szabad. A kegyelmi jelenlét a biztosíték arra, hogy Isten ad erőt a kitartásra, s hogy Jézus felelősséget vállalt üdvösségünkért. Azért jön vissza újra, hogy az üdvösséget aktualizálja. A tanítványok tehát ne búsuljanak azért, mert testileg nem maradt köztük, inkább örüljenek annak, hogy elment az Atyához. Otléte annak a biztosíték, hogy az Atya érdemeiért felmagasztalta őt. Az ő esetében igazolást kaptunk arról, hogy a földi érdemekért örök jutalom jár. A jutalmat az Atya osztogatja, mégpedig Atyai megértése és irgalma szerint. A Szentháromságban ugyan a három személy egylényegű, ott nincs nagyobb és kisebb. Jézus tehát csak embersége szerint mondja, hogy az Atya nagyobb nála, s emberségének igazi megdicsőülése az, ha elérkezik az Atyához.

Ezek a kijelentések egyúttal jövendölések is voltak. Amikor az apostolok visszaemlékeztek rájuk, tudták értelmezni Mesterük szenvedését és halálát. Személete először úgy hatott, mintha a „világ fejedelme” győzött volna fölötte. Pedig a győztes Krisztus lett. Ellenségei csak azt érték el, hogy Jézus szenvedése idején még főnségesebben gyakorolta erényeit. Végleges győzelme azonban feltámadása volt. A szenvedést, mint a helytállás következményét azért vállalta, hogy megmutassa, mennyire szereti az Atyát, s mennyire engedelmeskedik neki. Ez a hűség és engedelmisség volt az az érték, ami kiengesztelte az Atyát a világ bűneiért.

Gál Ferenc

Boldog szülők (23.)

A zavaró elem

Az iskola

Az iskolakezdés nem „költői” pillanat, hanem nagyon komoly időszak. Az iskola a gyerekek első igazi önálló élménye: olyan élmény, amely eljövendő életük szempontjából alapvető fontossággal bír. Egyfajta általános próbatétel, amelyben összetömörül minden probléma, amivel a jövőben találkozni fognak. A gyerek kikerül az érzelmi kapcsolatoknak abból a hálójából, amelyek több oldalról is mind rá irányultak: szülők, nagyszülők, nagynénik – most a valósággal kell szembenéznie. Ő csak valakinek a gyereke, erényeivel és hibáival, és egyedül kell kiharcolnia a megbecsülést, a társai barátságát, a tanítók figyelmét stb. Munkája „megmértetik”. Ezek azok a dolgok, amelyeken keresztül kialakul az önbecsülés.

Pozitív hozzáállás a szülők részéről. A gyerekeket gyakran bántja, amikor azt kell észrevenniük, hogy a szülőket jobban érdekli iskolai előmenetelük, mint a személyük. Legalábbis ők gyakran így érzik. Sok gyerek számára az iskola harctér, ahol nem sikerül mindig győzni. Olykor az az érzésük, hogy mindenki „ellenük van”. Hazaérkezve szükségük van arra, hogy a szüleiket szövetségeseiknek érezzék. Kutatások szerint azok a gyerekek, akiknek a szülei érdeklődnek iskolai előmenetelük iránt – tagjai a tanárok és a szülők közösségének, segítenek a házi feladat megírásában, elmennek az iskolai rendezvényekre -, jobb eredményeket érnek el az iskolában, mint azok, akiknek a szülei egyáltalán nem érdeklődnek eziránt.

A szülőknél ismerni kell az iskolai környezetet, a tanulás ütemét, a tanárok előírásait, legalább nagy vonalakban a tantárgyakat, a könyveket, amelyeket a gyerekek használnak stb. Keresni kell az okot a dicsőre, bátorításra, és mindenképpen el kell kerülni a megalázást és a nevetségessé tételt, amiben az iskolában esetleg gyakran van részük a gyerekeknek.

Soha ne felejtjük el, hogy a családnak „támogató” szerepe van: „Igaz, hogyha a gyerek boldogan jön haza az iskolából, mert jó jegyet kapott, a szülei helyesen teszik, ha ők is kifejezik meglepedésüket, és megdicsérik. De ha csak akkor kap elismerést és támogatást, amikor maga is eleve örül és elégedett, amikor pedig szomorú, akkor megszidják, ilyenkor a gyerekek az az érzése, hogy a szülei olyanok, mint a rossz barátok, akik csak bőség idején barátaink, a szükség pillanataiban pedig magunkra hagynak.”

Együttműködés a tanárokkal. A gyerekek könnyebben tanulnak olyan valakitől, akit tisztelnek. A figyelmes szülők nem bírálják a gyerek előtt a tanárt, hanem esetlegesen egyet nem értésüket magának a pedagógusnak fejezik ki. Megadják a tanároknak a megfelelő információkat ahhoz, hogy azok megértsék a gyereket, és részt vesznek az iskola által szervezett eseményeken.

A tanulás hatékonyságának fejlesztése. A szülők példája mindig hűzóerő. Ha a papa és a mama lelkesedik egy-egy új könyvért vagy elképzelésért, a gyerekek is ugyanúgy fognak reagálni. A szülőknél meg kell mutatnia a gyerekeknek, hogy tanulás közben milyen fontos a kíváncsiság, kérdésekkel stimulálni kell őket különböző témákról, és ki kell mutatni, mennyivel fontosabb maga a tudás az osztályzatnál.

Szabályok felállítása az otthoni tanulásra. A nyugodt környezet és a rendszeresség a legjobb alap a jó iskolai előmenetelhez. A szülőknek világos elvekkkel kell segíteniük a gyerekeket, például: „Csak akkor mehetsz el a barátaidhoz, ha megcsináltad a házi feladatodat.”

Minden gyereknek szüksége van egy nyugodt és jól megvilágított helyre, ahol békében és nyugalomban tud tanulni. Veszélyes, ha a közelben ott a kistestvére, aki rajzfilmeket nézeget a tévében. A tanulásra szánt időt pontosan meg kell határozni. A gyerekeknek kiegyensúlyozott időbeosztásra van szükségük, ami állandó és indokolt. Érezniük kell saját felelősségüket: az iskola mindenekelőtt „az ő ügyük”.

A gyerekek felelőssége

„Gyermekek elindult otthonról, és elment iskolába. Támogatásokra és megértésekre ott, az otthontól távol is szüksége van. Mégis ezzel a kéréssel fordulok hozzátok: hagyjátok, hogy ő személyesen vállalja a felelősséget, ami rá hárul a tanárokkal és a tanulással kapcsolatban. Ha megbukik geometriából, az nagyon hasznos is lehet, amennyiben valódi tapasztalatot jelent, segíti őt önértékelésében, és kijelöli az ezután követendő utat.

Ha nem csinálja meg a házi feladatot, akkor azt a problémát kell megoldania, hogy hogyan viselkedjen a tanárával szemben. Ez is hasznos lehet, ha neki kell végrehajtani. Az élet iskolája, szoktuk mondani. Ha az igazgatóhoz kell mennie, mert rosszul viselkedett az osztályban, oldja meg ezt is. Meg fogja tanulni, hogy bizonyos dolgokat jobb nem csinálni, mert esetleg túl nagy árat kell fizetni érte. A tapasztalat nagy iskola, de mindenkinek a saját bőrén kell megszereznie”. (Marcello Bernardi)

A házi feladatban segítsünk a gyerekeknek, de soha ne csináljuk meg helyette. Sokan nem értik, amit olvasnak, és elkedvetlenednek: a szülők segíthetnek megérteni az olvasmány logikáját. A gyerekeknek mindig azt kell érezniük, hogy a szülők úgy gondolják: „Érdekel, amit csinálsz, és fontos nekem.” Ezért kell, hogy a szülőket érdekelje az iskolai környezet is, a gyerek iskolatársai és az iskolán kívüli tevékenységek, amelyek olykor nagyon fontosak lehetnek.

Kinek az oldalán álljunk?

A szülők és a társadalom is azt várja az iskolától, hogy egy meghatározott rendszeren belül tevékeny állampolgárokat neveljen ki. Az teljesen logikus, hogy a társadalom ezt várja el az iskolától, de hogy a szülők is, az már kevésbé érthető. A szülőknek másképp kellene látniuk az iskolát. „Kérem – írja Marcello Bernardi -, ne úgy tekintetek az iskolára, mint a tanítás helyszínére, ne úgy lássátok, mint egy arénát, ahol harc folyik a győzelemért, lehetőleg a legnagyobb arányú győzelemért, és ne is úgy tekintsetek, mint egy kényelmes parkolóhelyet, ahol a gyerek akár meg is tanulhat valamit. Ha az iskolának van feladata, akkor az az, hogy megadja a lehetőséget a gyerekeknek, hogy hasznos tapasztalatokat szerezzenek arra vonatkozólag, hogyan kell együtt élni másokkal, tisztelni a többieket, megérteni őket. Az iskolának valójában az a feladata, hogy elősegítse az érzelmek átvitelét az otthoni kis világból a nagyvilágba.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Esti utcán

Már az akáclevelek is zöldben várják a kelő holdat: felöltöztek a később ébredő fák. Ilyenkor szoktam sétára indulni. Megszokott sarkok, szemben jövő autók, néhány ember nagy sietősen, de egyre többen az öregek, a velem korúak. Van, akit ismerek, néhány szót váltunk, dicsérem az utcánk elején lakó házaspárt, mert konyhakertjük itt messze a legszebb a kertművelők veteményesei között. Akkor lesz igazi, mikor a kapor virágzik, az ám a serkentő illat...

Így ballagok bottal a kezemben egyenesen ahhoz a szoborhoz, amit mostanában állított egy család a házuk elé. Az utcára néz, megtervezett téglafülkéből. Ő az új vendég, de inkább már lakó az utcában és az egész településen: a pápa, Szent II. János Pál. Írhatnám: egész alakos bronzszobor, de helyette ezt írom: az ember, aki mintha élne a földön, mintha valószínűleg lépne, hogy elém jöjjön és a kezét nyújtsa. Rodin jut eszembe, a francia, aki „leket lehelt” a szobraiba, életre támasztva az anyagot. Hogyan tudta? Nehéz lenne válaszolni, belső világa a szellem erős lakása volt, szemében, kezében az erő mozdult, valahányszor vésőt, kalapácsot fogott. Elragadta a látomás, érezte az anyag képlékenységében a gondolat, a szerelem és az annyi más megfoghatatlan lelki indulatot. Jobban bárkinél.

Valahogy így summáztam ennek a szobornak is a rejtelmes valóságát, s az alkotót, Erdélyből elszármazott Péterfy László tehetségét. Mostanában több, a szent pápáról készült szobrot láttam, de ez másként ragadott-ragad meg, hiszen naponta arra járok, s ha nem a csend óráiban, akkor is megállok előtte. Eszembe jutnak a találkozások a Vatikánban, az első, mikor néhány mondatot válthattunk, majd a magyarországi utazása előtti találkozás. Azt kérdeztem, mikor jön hozzánk, a válasza: a titkárom tudja megmondani. Mosolyogva lépett tovább. Az emléke e szobor által állandósult, és bármikor bármit kérdezhetek tőle. Most sem szóltan, művészi kezétől megelevenedett arcán az az érzés állandósult, amit fájdalom és aggodalom sugall, ha valaki úgy fogadja a hívást, ahogyan ő fogadta már fiatalként, amikor elindult az Egyház gondjai elé. Szomorú lenne ez a szoborarc? Csupán úgy tűnik, mivel a pillanat rögzítése, amikor a legtöbb gonddal kellett szembenéznie, amely általa is Krisztusra hárul. Ezért kapaszkodik oly erős kézzel pásztorbotjára. Az Úr karja ez is, s odaát is talán alázata és szenvedése. II. János Pál ott is helytartó, és egyszerű szolga, akinek mosolygása esti felhők megvillanó fénye, s a lámpásé, amely feje fölött lobban fel, mint az örökmécses.

Láttam a szobor előtt az estben térdelő fiatait, beszélgettek a közelében távolról érkezettek, akik csupán megálltak. Igen, lehet zarándokhely ez az utca – gondoltam, a Pilis tájának új búcsújáró otthona, ahol hívható, kérhető valaki a magány, a fájdalom és az öröm változó életritmusában, amikor szükség van a Szentekre. És mikor nincs?

hírek információk

A Szeged-Csanádi Egyházmegye által fenntartott Gál Ferenc Főiskola Pedagógiai Kar és a Waclaw Felczak Alapítvány május 24-én, Szarvason emléktáblát állított Lengyel Béla altábornagy, volt varsói katonai attasé tiszteletére. Az ünnepségen beszédet mondott Kovács Vilmos ezredes, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum parancsnoka, Kozma Gábor a Gál Ferenc Főiskola rektora, valamint Babák Mihály, a történelmi Magyarország mértani középpontjában fekvő alföldi kisváros, Szarvas polgármestere. A rendezvény szentmisével kezdődött a Szent Klára templomban, melyet Kiss-Rigó László püspök celebrált a két nemzetért és Európáért. Az ünnepségen részt vett a Lengyel Köztársaság budapesti nagykövete, valamint harminc lengyel és harminc magyar katona is.

Szeged városi zárandoklatra hívják a város katolikus közösségeinek tagjait május 26-án, azaz ma a Belvárosi Plébánia munkatársai. Az alkalom célja a közös ima a résztvevők szűkebb és tágabb lakóhelyükön élőkért.

Csatlakozási helyszínek és időpontok:

- 8.45 Indulás a felsővárosi Szent Miklós templomból
- 10.00 Szentmise a petőfitelepi Jézus Szíve templomban
- 12.15 Tarján, Szent Gellért templom
- 14.00 Szeged-Rókus, Szent Rókus templom
- 15.15 Alsóváros, ferences plébánia: rózsafüzér. (Indulás 16.15-kor a Dómba)
- 17.00 Rózsafüzér a Székesegyházban, majd 18 órakor záró szentmise.

Minden imádkozót egyénileg és csoportosan is várnak a szervezők, akár csak egy-egy szakaszra, vagy a befejező, közös nagy útvonalra Alsóvárostól a Dómba.

Az egyházak és az állambiztonság a Kádár-korszakban címmel tudományos tanácskozást rendeznek május 28-án, csütörtökön 11 órától a hódmezővásárhelyi Emlékpont konferenciatermében (Andrássy u. 34.). Köszöntőt mond Dr. Miklós Péter, az Emlékpont intézményvezetője. A program:

11:10 Dr. Vörös Géza PhD főosztályvezető, Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltára

Az egyházakkal szemben folytatott harc állambiztonsági eszközei és módszerei

11:30 Dr. habil Kiss Réka elnök, Nemzeti Emlékezet Bizottsága; egyetemi docens, tanszékvezető, Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kar Egyháztörténeti Tanszék

A református egyház és az állambiztonság. Esettanulmányok

11:50 Dr. Petrás Éva PhD tudományos kutató, Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltára

Aki nincs ellenünk, az velünk van? Nagy Töhötöm játszmái az állambiztonsággal

12:10 Dr. Soós Viktor Attila PhD történész, Nemzeti Emlékezet Bizottsága

Az Állami Egyházügyi Hivatal megyei előadójának tevékenysége „Pol Pot” megyéjében

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint június 1-jén, szombaton 18.00 órakor Szarvason, június 2-án, vasárnap 10.00 órakor Hódmezővásárhelyen a Szent István király Plébánián, szintén 10.00 órakor Csorváson, 10.30 órakor Szeged-Szentmihályon lesz bérmálás.

A Báró Gelsey Vilmos-díjakat május 29-én, 11 órakor adják át Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A Szeged-Csanádi Egyházmegye Gelsey Vilmos Pedagógiai Intézete (SZEGEPI) felhívása alapján a Báró Gelsey Vilmos-díjra és a Nagydíjra lehetett jelölni olyan magánszemélyeket, akik a keresztény nevelés ügyéért, a magyar köznevelésért elkötelezett, kiemelkedő teljesítményt nyújtó pedagógusok vagy gazdasági szakemberek. A jelöltek munkássága akár egyházi, akár más fenntartású köznevelési, szakképző, felsőoktatási vagy más intézményekhez kötődhetett. A díjakkal a Szeged-Csanádi Egyházmegye, a SZEGEPI és az alapító báró Gelsey Vilmos a társadalom számára fontos értékeket legnagyobb hatással közvetítő személyek megbecsüléséhez, példaképpül állításához kíván hozzájárulni.

Május 29-én, szerdán este fél 7-től az alsóvárosi ferences plébánia (Mátyás tér 26./a) 10-es termében dr. Sarungi Emőke pszichiáter „Hogyan éljük túl gyermekünk kamaszkorát?” című előadására várják az érdeklődőket.

Egyházközségi juniálist szervez június 1-jén, szombaton 15 és 21 óra között a Belvárosi Plébánia. A gyerekeket ügyességi és szabadtéri játékok, trambulín, óriás társasjátékok, valamint csillám tetoválás, a felnőtteket juniális totó várja. A színpadon az Aranygyapjú Társulat koncertjét és Boldog Péter bűvész produkcióját láthatják az érdeklődők, a hangulatért Bóbán Péter a felelős. A program mindenki számára nyitott, de előzetes regisztrációhoz kötött. Jelentkezni május 29-én, szerdán estig a <http://www.fogadalmitemplom.hu> weboldalról letölthető adatlap kitöltésével lehet.

Kapitány Dénes orgonaművész hangversenyét hallgathatják meg az érdeklődők június 1-jén, szombaton este 7 órától a Székesegyházban. A műsorban Jean-Baptiste Lully, Ludwig van Beethoven, Marcel Dupré, Pierre Cochereau, Johannes Brahms valamint Antalffy-Zsiross Dezső művei hallhatók. A Dóm további orgonahangversenyeinek időpontjai és a koncertek műsorai a domorgona.hu világhálós oldalon olvashatók. Az alkalmakra a belépés díjtan.

A szeged-tarjánvárosi Szent Gellért templomban (Tátra tér 5.) június 1-jén, szombaton este 7 órától egyházzenei kórusfesztivált rendeznek. Fellép a Partiscum-, a Karolina- és az olaszországi Harmonia Mundi kórus. Ez utóbbi együttes tagjai Szardíniáról érkeznek a városba. Ez eseményre szeretettel várják az érdeklődőket a szervezők.

Zarándoklatot szervez június 29-30-ra, Mátraverebélyre az alsóvárosi ferences plébánia. A program szombaton: Szűz Mária Szeplytelen Szíve búcsú; vasárnap: Szent László ünnepe - Lovasok zarándoklata, máriabesnyői kegytemplom meglátogatása. A részvételi díj 14.000,- Ft, mely magába foglalja a szállást és az étkezést is. Az alkalomról érdeklődni az alsóvárosi plébánián, illetve Mártáné Nagy Katalinnál lehet a 30/442-9637-es telefonszámon.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.